

W ramach przeglądu okresowego, który był ograniczony do ustalenia marży dumpingowej, skalkulowane zostały wartości normalna i cena eksportowa dla skarżącej i w rezultacie ustalono marżę antydumpingową dotyczącą Viz Stal. Zdaniem skarżących, wartości normalna i cena eksportowa zostały ustalone w sposób niezgodny z prawem.

W uzasadnieniu skargi, skarżące podnoszą, że Komisja naruszyła art. 2 ust. 3 i 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego⁽²⁾ poprzez odrzucenie cen, które Viz Stal płaciła swemu dostawcy. Zdaniem skarżących, Komisja błędnie przyjęła, że Viz Stal i jej dostawca, Magnitogorsk, były powiązane i że przedmiotowe ceny były niemiarodajne. W tym zakresie, skarżące podnoszą również naruszenie ich praw do obrony zagwarantowanych w art. 18 ust. 4 rozporządzenia podstawowego i w art. 6.2 Porozumienia Antydumpingowego WTO.

Skarżące podnoszą ponadto, że Komisja naruszyła art. 2 ust. 5 i art. 2 ust. 6 podstawowego rozporządzenia zwiększając wskazane w dokumentach księgowych koszty finansowania poniesione przez Viz Stal poprzez naliczenie odsetek w zakresie nieoprocenowanych pożyczek udzielanych przez Vertrade, będącej wobec Viz Stal spółką holdingową. Zdaniem skarżących, Viz Stal nie poniosła żadnych kosztów, które związane byłyby z tymi pożyczkami. Pożyczki te nie mogą być porównywane z pożyczkami zapewnianymi przez niezależne osoby trzecie. Skarżące zarzucają ponadto, że stawka oprocentowania zastosowana przez Komisję była arbitralna.

Ostatecznie, skarżące zarzucają, że Komisja popełniła błąd odliczając dwukrotnie koszty kredytu od ceny eksportowej. Skarżące podnoszą, że Komisja, z jednej strony odjęła koszty kredytu jako część kosztów sprzedaży, kosztów administracyjnych i innych kosztów ogólnych, zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. Z drugiej strony, Komisja dokonała również, na podstawie art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, dostosowania ceny eksportowej w zakresie kosztów kredytu w związku z terminami płatności stosowanymi przez Dufenco wobec pierwszego niezależnego nabywcy.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 990/2004 z dnia 17 maja 2004 r. zmieniające Rozporządzenie (WE) nr 151/2003 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych blach ze stali elektrotechnicznej o ziarnach zorientowanych pochodzących z Rosji (Dz.U. L 182, str. 5).

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów nie będących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, str. 1).

Skarga wniesiona dnia 29 lipca 2004 r. przez Athanasiosa Pitsiorlasa przeciwko Radzie Wspólnot Europejskich i Europejskiemu Bankowi Centralnemu (ECB)

(Sprawa T-337/04)

(2004/C 273/67)

(Język postępowania: grecki)

Dnia 29 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Radzie

Wspólnot Europejskich i Europejskiemu Bankowi Centralnemu (ECB) przez Athanasiosa Pitsiorlasa, zamieszkałego w Salonikach, Grecja, reprezentowanego przez Dimitriosa Papafilippou, prawnika.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

— zasądzenie na rzecz skarżącego od dwóch Instytucji Wspólnotowych solidarnie zapłaty: z tytułu poniesionej szkody materialnej, sumy równej różnicy wyliczonych zarobków na równorzędnym stanowisku w ECB za okres od kwietnia 2001 r. do dnia upływu trzech miesięcy od daty doręczenia wyroku Sądu Pierwszej Instancji, o ile będzie on korzystny dla skarżącego, i dochodów skarżącego jako prawnika w tym okresie, oraz sumy 90.000 EURO tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, wraz z odsetkami liczonymi od dnia wniesienia skargi;

— obciążenie obydwu Instytucji kosztami postępowania i innymi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżący wcześniej już wniósł do Sądu Pierwszej Instancji skargę o unieważnienie decyzji Rady i Europejskiego Banku Centralnego (sprawa T-3/00),⁽¹⁾ odmawiającej mu dostępu do Porozumienia „Basle/Cyborg” w sprawie wprowadzenia Europejskiego Systemu Monetarnego. Skarżący podnosił, iż porozumienie to potrzebne mu było do dokończenia pracy doktorskiej, którą pisał.

W niniejszej skardze, skarżący podnosi, że decyzja Rady i Europejskiego Banku Centralnego odmawiająca mu dostępu była bezprawna z tych samych powodów, które przywołane zostały przez niego we wcześniejszej skardze. Dodatkowo podnosi, iż z powodu odmownej decyzji, do dnia dzisiejszego nie był w stanie ukończyć swojej pracy doktorskiej. Skarżący twierdzi, iż jako posiadacz tytułu doktora specjalizującego się w prawie ekonomicznym i monetarnym, zostałby zatrudniony w instytucji lub organizacji międzynarodowej. W związku z powyższym, twierdzi, iż poniósł szkodę materialną w wysokości równej różnicy pomiędzy zarobkami, jakie mógłby otrzymywać na takim stanowisku w okresie od 1 kwietnia 2001 r., jeśli ukończyłby pracę doktorską i zostałby zatrudniony na takim stanowisku, do trzech miesięcy od doręczenia wyroku Sądu Pierwszej Instancji, a jego dotychczasowymi i przyszłymi zarobkami z tytułu wykonywania pracy prawnika w Grecji. Niniejszą skargą skarżący dochodzi zatem odszkodowania za szkodę materialną i zadośćuczynienia za doznaną szkodę niematerialną.

(¹) Dz.U. C 122, z 29.4.2000, str. 35.